

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Etnetera a.s.**, se sídlem Jankovcova 1037/49, Praha 7, IČ: 25103814, zastoupeného: Jan Vyskočil, daňový poradce, Šrobárova 2002/40, Praha 10, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2015, č.j.: 30434/15/5300-21443-701922,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 12.3.2015, čj. 1478120/15/2006-51524-105578. Ve správním (daňovém) řízení byla žalobci uložena pokuta podle ust. § 250 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“), a to za porušení ust. § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu (opožděné podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za srpen 2014), ve výši 108.385,- Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhaje se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě žalobce uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Uvedl, že je zcela řádným daňovým poplatníkem, který po celou dobu své existence řádně a v čas plní své

daňové závazky i ostatní závazky vůči státu. Uvedené rozhodnutí napadá s ohledem na to, že jej považuje za nespravedlivé a odporující základním zásadám právního státu a Ústavě České republiky. Žalobce je stíhán citelnou finanční sankcí za marginální porušení povinností, které vzniklo nedopatřením, a ihned po upozornění bylo toto nedopatření napraveno. Dle názoru žalobce je nepřijatelné, aby v právním státě bylo stíháno drobné selhání lidského faktoru sankcí přesahující sto tisíc korun a to zvláště v okamžiku, kdy na straně finanční správy byly veškeré předpoklady, aby takovou sankcí minimalizovala. Svou daňovou povinnost uhradil v čas a řádně, na jeho daňovém účtu tedy byla evidována platba. Žalobce podal daňové přiznání na základě upozornění správce daně, že neeviduje podané daňové tvrzení. K tomu však došlo až po 139 dnech. Správce daně bez dalšího posuzování vyměřil pokutu ve smyslu § 250 daňového řádu. Žalobce považuje za chybný zvláště závěr žalovaného, že při stanovení pokuty neměl správce daně přihlížet k době, která uplynula od termínu pro podání daňového tvrzení k upozornění, že tato povinnost není splněna. Žalovaný má sice pravdu v tom, že ustanovení § 145 odst. 1 daňového řádu nestanoví lhůtu do kdy má správce daně vyzvat daňový subjekt k podání daňového tvrzení, Žalobce nicméně tvrdí, že nečinnost správce daně nemůže být přičítána k jeho tíži při stanovení sankce za opožděné tvrzení. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobce měl technické možnosti ověřit podání v daňové informační schránce, je to především správce daně, který má ve svém automatizovaném systému k dispozici informaci, že očekávané podání neobdržel a může daňový subjekt upozornit na tuto skutečnost.

Žalobce dále navrhl, aby městský soud řízení přerušil a předložil věc k posouzení Ústavnímu soudu, zejména neboť si je vědom nálezu Ústavního soudu Pl.ÚS 24/14 ze dne 30. 6. 2015, má však za to, že i s přihlédnutím k tomuto nálezu je v tomto případě pokuta za opožděné tvrzení daně nezákonná, neboť chování správce daně odporovalo zásadám proporcionality a hlavně zásadě součinnosti v daňovém řízení. Výše zmíněný nálezh Ústavního soudu shledává ústavně přijatelné řešení, kdy sankce je stanovena procentem z částky tvrzené daně. Dle názoru žalobce je však nutno při stanovení sankce přihlídnout také k technickým možnostem správce daně upozornit na neexistenci podání v čas a nezvyšovat neúměrně sankci za nepodané tvrzení. V posledním období dochází k neustálému zvyšování nároků na daňové subjekty a to zvláště s ohledem na technický formát podávaných tvrzení. Tento postup má za cíl ulehčovat finanční správě od zdoluhavé ruční práce a zajišťuje, že podání daňových subjektů jsou přímo promítána do informačního systému daňové správy. Žalobce je daňovým subjektem, který má povinnost předávat svá daňová tvrzení k DPH v elektronické podobě. Zároveň daňový subjekt zaplatil řádně a v čas svou daňovou povinnost. Již tedy několik dnů po zákonném termínu (přihlédneme-li k technickému zpracování) správce daně měl a mohl vědět, že žalobce nepodal tvrzení a znal předpokládanou výši daňové povinnosti. Mohl tedy i předpokládat, že sankce za případné nepodání daňového tvrzení bude významná. Obvyklá lhůta poskytovaná daňovému subjektu pro podání na základě výzvy činí 15 dnů. Z toho lze usuzovat, že 15ti denní lhůta je obecně považována za přiměřenou a lze také dovozovat, že správce daně mohl například v 15ti denní lhůtě upozornit žalobce na neexistenci podání daňového tvrzení. Žalobce považuje za ústavně nepřijatelné, aby daňové subjekty byly na jedné straně stíhány poměrně rozsáhlými povinnostmi vůči finanční správě a zároveň finanční správa měla nelimitované možnosti nechat sankci narůstat až do jejího stropu. Neexistence zákonné lhůty pro výzvu dle § 145 odst. 1 daňového řádu nemůže vést k tomu, aby sankce byla vyměřena z celého období, až do upozornění daňového subjektu. Žalobce podotýká, že finanční správa k tomu disponuje veškerými technickými prostředky – zprávy například mohou být generovány a doručovány automaticky elektronicky do datové schránky a nemusí být rovnou koncipovány jako výzva dle § 145 daňového řádu, což dle předpokladů žalobce vyžaduje ruční zpracování příslušným referentem. Stačilo by na tomto místě respektovat zásady součinnosti a využívat technické prostředky, které finanční správa za nemalé

prostředky pořizuje. Tvzení žalobce podporuje výše uvedený nález Ústavního soudu. V odstavci 40 zmíněného nálezu ÚS mimo konstatuje „*Ustanovení § 250 daňového řádu upravuje pokutu za opožděné tvrzení daně, která zejména představuje motivaci k včasnému podávání daňových tvrzení, bez nichž není efektivní správa daní možná...*” Toto konstatování je jednoznačně v souladu s § 1 daňového řádu odst. 3) “*Základem pro správné zjištění a stanovení daně je daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování (dále jen řádné daňové tvrzení) a dodatečné daňové přiznání, následné hlášení nebo dodatečná vyúčtování (dále jen “dodatečné daňové tvrzení”) podané daňovým subjektem. Z uvedeného vyplývá, že cílem daňového řádu není zvyšování příjmů do státního rozpočtu maximalizací sankcí za nepodané tvrzení. Naopak v zájmu finanční správy je co nejdříve obdržet daňové tvrzení a správně dle něho vyměřit daň. Tato zásada je rovněž promítnuta do § 5 odst. 3 daňového řádu, která zakládá správci daně povinnost šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů. Dle názoru žalobce má správce daně možnost a povinnost moderovat sankci především s ohledem na dobu, za kterou je sankce vypočítána. Jedině takový přístup může být v souladu s Ústavou ČR a i s Článkem 41 Listiny základních práv Evropské unie, který stanoví v odst. 1) Každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě. Žalobce zároveň považuje za neoddiskutovatelné, že správce daně k takovému postupu disponuje dostatečným technickým a personálním zabezpečením.*

Žalobce dále upozorňuje, že k moderaci výše pokuty dle daňového řádu došlo již např. v hmotněprávním předpisu a to zákonu č. 586/1992 Sb. o dani z příjmů, kde je pokuta v § 38o snížena na desetinu v případě, *je-li část dílčího základu daně z příjmů ze závislé činnosti, ze kterých plátce daně sráží zálohu na daň, vyšší než 50% celkového základu daně, snižuje se pokuta za opožděné tvrzení daně u daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob na desetinu.* Dle důvodové zprávy je cílem ustanovení odstranit nepřiměřenou tvrdost, která vzniká zejména pro určité poplatníky podléhající dani z příjmů ze závislé činnosti, u nichž však již daň byla sražena zaměstnavatelem. Navrhovatel, tedy ministerstvo financí, nadřízený orgán finanční správy si zde sám uvědomuje, že ustanovení § 250 daňového řádu způsobuje na určitých místech nepřiměřenou tvrdost. Tuto tvrdost však selektivně omezuje pouze u určitého okruhu poplatníků. V důvodové zprávě předkladatel mimo jiné uvádí: *...,Tvrdost nastává v případě výpočtu, kdy se sankce počítá z celkové tvrzené daně bez ohledu na to, že společenská nebezpečnost toho, že nebyly tvrzeny příjmy, které měly být tvrzeny a odvedeny plátcem daně je významně nižší, než opomenutí tvrzení ostatních příjmů.* “Dalším hmotně právním předpisem moderujícím pokutu dle §250 daňového řádu je ustanovení § 15a zákona č. 338/1992 Sb. o dani z nemovitých věcí, který stanoví, že: *„Má-li poplatník povinnost podat daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání na daň nižší, než je poslední známá daň, a podá-li je po lhůtě pro jejich podání, aniž by byl správcem daně k tomu vyzván, nevzniká poplatníkovi povinnost uhradit pokutu za opožděné tvrzení daně.”* V tomto případě je vyžadována absence upozornění ze strany správce daně, rovněž se však jedná o situaci, kdy sám zákonodárce si uvědomuje tvrdost sankce v některých případech. Dochází tedy k situaci, kdy společensky zanedbatelně nebezpečné chování jednoho subjektu je zvýhodňováno před společensky stejně společensky zanedbatelně nebezpečným chováním jiného subjektu. Žalobce nezpůsobil státu žádnou škodu, vyjma času, který musel příslušný referent strávit na upozornění o nepodání přiznání, přesto je sankcionován 10x více, než by byl sankcionován jiný daňový subjekt za relativně obdobné chování.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž důvody se obsahově shodují se závěry, uvedenými v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že daňový subjekt nepodal v řádném termínu daňové tvrzení za zdaňovací období srpen 2014, podal je až 18.2.2015 (evidováno pod c.j. 1151196/15/2006-51524-105578). Vzhledem k tomu, že nebyla dodržena lhůta pro podání tvrzení, správce daně vystavil v souladu s ustanovením § 250 daňového řádu dne 12.3.2015 platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 108.385 Kč. Podstatou řešeného případu je otázka, zda byl správce daně oprávněn uložit předmětnou pokutu, pro správné zhodnocení je třeba vycházet z právní úpravy, která na předmětné řízení dopadá, jímž jsou příslušná ustanovení daňového řádu (mezi účastníky nesporná).

V odůvodnění je dále uvedeno, že podání daňového přiznání v zákonem stanovené lhůtě je plněn jeden z cílů správy daní, a to správné zjištění daně. Ze spisového materiálu vyplývá, že daňový subjekt byl v předmětném období plátcem DPH s měsíčním zdaňovacím obdobím. Daňový subjekt podal daňové tvrzení 146 dnů po zákonné lhůtě a správce daně vypočetl výši pokuty na 108.385 Kč, a to v souladu s ustanovením § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu sazbou 0,05 % za 139 dnu prodlení (dny prodlení po 5 pracovních dnech od lhůty pro podání daňového přiznání) ze stanovené daně ve výši 2.167.686 Kč. V návaznosti na tvrzení daňového subjektu uvedené v odvolání, že daňová povinnost byla uhrazena v řádném termínu, konstatuje žalovaný, že dle § 134 daňového řádu je za účelem správného zjištění a stanovení daně a zabezpečení úhrady daně vedeno daňové řízení a dle § 134 odst. 3 daňového řádu se daňové řízení skládá z dílčích řízení, v nichž jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí, kdy dílčím řízením se rozumí též řízení nalézací vyměřovací, jehož účelem je stanovení daně. Podání daňového přiznání je základní povinností daňového subjektu. Důležitost této povinnosti plyne z toho, že daňové řízení je postaveno na povinnosti každého daňového subjektu daň přiznat (břemeno tvrzení), přičemž primárně by daň měla být vyměřena na základě tvrzení daňového subjektu; pouze v případě pochybností správce daně ohledně podaného daňového tvrzení, či v případě, že daňové přiznání nebylo vůbec podáno, je daň zjišťována dokazováním. Z toho důvodu stanovil zákonodárce sankci za porušení této základní povinnosti daňového subjektu, a to pokutu za opožděné tvrzení daně dle ustanovení § 250 daňového řádu. Zvolení druhu a výše sankce přitom náleží do výlučné pravomoci zákonodárce, a správci daně jakožto orgánu výkoné moci nepřísluší hodnotit vhodnost zákonem stanovené sankce. Nicméně zákonodárcem stanovená sankce dle ustanovení § 250 daňového řádu se musí pohybovat v ústavních mezích a správcem daně také musí být ústavně konformně vykládána. Stanovení finanční sankce sleduje legitimní cíl správného zjištění daně a zároveň je prostředkem způsobilým tento cíl naplnit, tj. motivovat daňové subjekty k plnění povinnosti včasného podání daňového přiznání. Peněžní sankce znamená zásah do vlastnického práva sankcionovaného subjektu. Ústavní soud však opakovaně konstatoval, že bez naplnění dalších podmínek nepředstavuje finanční sankce zásah do vlastnického práva v ústavněprávním smyslu, tj. porušení ustanovení čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Nepřípustný zásah do tohoto práva by sankce představovala pouze v případě extrémní disproportionality, tj. pokud by s touto sankcí spojený zásah do vlastnického práva vedl k takové zásadní změně majetkových poměrů dotčeného subjektu, která by u něj znamenala „zmaření samé podstaty majetku“ či „zničení majetkové základny“ (viz např. Nález Ústavního soudu ze dne 13.08.2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02), resp. by tato sankce vůči jednotlivci nabyla „škrtícího (rdousícího) působení“ (Nález Ústavního soudu ze dne 18.08.2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03). Pro stanovení výše pokuty za opožděné tvrzení daně zákonodárce zvolil jako kritérium výši stanovené daňové povinnosti a délku prodlení s podáním daňového přiznání. Tato kritéria jsou stanovena obecným způsobem a vyvolávají předvídatelné a jasné následky pro eventuální aplikaci předmětné normy. Výše pokuty reflektuje individuální ekonomické poměry sankcionovaného subjektu, neboť se vypočítává jako procentní podíl ze stanovené

daně (resp. daňového odpočtu či daňové ztráty) za každý den prodlení. Ačkoliv tedy nedochází k individuálnímu přezkumu poměrů sankcionovaného subjektu v každém jednotlivém případě, sama norma již obsahuje zabudovaný „automoderační“ mechanismus, kdy do určité míry zohledňuje individuální ekonomické poměry sankcionovaného subjektu.

Dále je uvedeno, že v konkrétním případě nebyl shledán protiústavní postup správce daně, který na základě zákonné normy vydal platební výměr. K námitce, že byl odvolatel správcem daně vyzván k podání daňového přiznání za zdaňovací období srpen 2014 po více než 130 dnech žalovaný uvedl, že postup správce daně v případě nepodání řádného daňového tvrzení se řídí ustanovením § 145 odst. 1 daňového řádu, k vydání výzvy nemá správce daně stanovenou zákonnou lhůtu; v daném případě tedy není relevantní, aby žalovaný posuzoval, zda a kdy měl správce daně výzvu vystavit, neboť povinnost úhrady pokuty za opožděné tvrzení daně vychází z nepodání či pozdního podání (delšího 5 dnů) daňového přiznání a skutečnost zda byla či nebyla správcem daně vystavena výzva k podání daňového přiznání v náhradní lhůtě, nemá na vznik pokuty vliv. Předmětná pokuta za opožděné tvrzení daně tedy nevznikla nesprávným jednáním správce daně, ale na základě chyby daňového subjektu spočívající v opožděném podání daňového tvrzení, které nelze klást k tíži správce daně. V odůvodnění je dále uvedeno, že si žalobce mohl a měl stav a relevantnost odeslání datové zprávy obsahující jeho daňové tvrzení za zdaňovací období srpen 2014 ověřit. Aby žalobce předešel situaci, kdy nebyla jeho datová zpráva obsahující daňové přiznání odeslána, může si ověřit její doručení správci daně např. pomocí daňové informační schránky. Dle ustanovení § 69 daňového řádu má daňový subjekt pomocí dálkového přístupu přehled i o doručení svých podání správci daně, neboť od 1.1.2014 v souladu s ustanovením § 69a daňového řádu zřídil správce daně z moci úřední DIS všem daňovým subjektům, kterým byla zpřístupněna datová schránka a dosud jim nebyla DIS zřízena na jejich žádost. Od 1.1.2014 tak měl žalobce možnost nahlížet do DIS. Při zjištění, že v dispozici správce daně není evidováno daňové přiznání za zdaňovací období srpen 2014, měl možnost odeslání opakovat a tím dodržet zákonný termín pro podání daňového přiznání. Skutečnost, že daňová povinnost za zdaňovací období srpen 2014 byla odvedena správcem daně v řádném termínu, nemá ve vztahu k posouzení případu žádnou relevanci, neboť pokuta za opožděné tvrzení daně není následkem porušení povinnosti uhradit splatnou daň (tímto následkem je vznik povinnosti uhradit úrok z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu). Povinnost uhradit pokutu dle ustanovení § 250 daňového řádu vzniká v důsledku opožděného tvrzení daně, bez ohledu na to, zda byla daň uhrazena (může tedy nastat situace, kdy daň bude včas uhrazena, aniž by bylo včas podáno daňové přiznání - i v tomto případě však vznikne daňovému subjektu povinnost uhradit pokutu za opožděné tvrzení daně).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Mezi účastníky není sporný právní rámec, v němž se napadené rozhodnutí pohybuje, proto je nadbytečné tato právní ustanovení znovu uvádět. V této věci zdejší soud uvádí, že obdobný případ již posuzoval tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl, takže odkazuje na své předchozí rozhodnutí, z něhož vychází a od něhož se při hodnocení důvodnosti této žaloby neodchyluje (rozsudek zdejšího soudu ze dne 25.10.2016, čj. 6 Af 74/2014-51, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.3.2017, čj. 1 Afs 305/2016-31, dostupné na

www.nssoud.cz). Žalobní body obsažené v této žalobě nejsou schopny tyto závěry soudů, z nichž vycházely v obdobných případech, zpochybnit.

Soud neshledal důvod řízení přerušit a věc předložit Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti aplikovaného ustanovení, neboť Ústavní soud již v případě aplikace tohoto ustanovení rozhodl nálezem, který zmiňuje žalobce v žalobě, přičemž podle názoru soudu důvody uváděné žalobcem v žalobě, těmito právními závěry, které vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 30.6.2015, sp. zn. Pl. ÚS 24/14, nemohou otřást.

Obecně je nutné k podané žalobě uvést, že ta obsahuje spíše polemická tvrzení v rovině víceméně diskusní, právní polemika je zde vztažena pouze k aplikaci příslušného ustanovení, resp. v poukázání na různá rozhodnutí Ústavního soudu, která však podle názoru zdejšího soudu na tento případ nedopadají. V této obecné rovině soud okazuje na hodnocení právní úpravy i celé věci, které provedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a které se opírá i o judikaturu Ústavního soudu, s níž se soud ztotožňuje. V této obecné rovině je nutné předeslat, že příslušná pokuta je ukládána za pozdní splnění příslušné povinnosti, již je příslušné daňové tvrzení, nikoliv za neodvedení daně v řádném termínu. Koncepce této pokuty již pak samotným zákonodárcem je charakterizována rozlišením majetkových poměrů delikventa, nelze tak v této souvislosti obecně uvažovat o tom, že by výše takto stanovené pokuty obecně byla diskriminační či musela být vždy nepřiměřená. Přiměřenost pokuty ve vztahu k majetkovým a hospodářským poměrům delikventa pak může být hodnocena v konkrétním řízení, vždy však musí příslušný daňový subjekt své poměry v tomto směru tvrdit a osvědčovat, a to konkrétními údaji, nikoliv pouze obecným odkazem na možný likvidační charakter sankce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, čj. 1 Afs 1/2012-36). Na druhou stranu uložená sankce musí být rovněž pro delikventa v ekonomické rovině citelná s ohledem na charakter příslušného deliktu, aby takové trestání mělo v reálném světě smysl a aby uložení pokuty naplnilo svůj sankční i obecně preventivní charakter do budoucna (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, čj. 1 As 9/2008-133).

Pokud žalobce uvádí, že žalovaný měl přihlédnout k době, která uplynula od termínu pro podání daňového upozornění, pak soud uvádí, že žalovaný (správce daně) k tomu nemá žádnou pravomoc – znění zákonného ustanovení takovou možnost neobsahuje, proto ji správce daně bez dalšího využít nemůže. V tomto směru lze konstatovat, že sám zákon (daňový řád) případnou tvrdost zákona omezuje, a to ve svém ust. § 250 odst. 5 daňového řádu, kdy stanoví horní hranici takto vyměřené (vypočtené) pokuty (čímž tak omezuje i časový rámec, během něhož byla povinnost porušena).

Totéž se dá uvést i o námitce, že správce daně má technické možnosti, jak zjistit nesplnění této povinnosti, a že tedy měl a mohl dříve žalobce na nesplnění této povinnosti upozornit. V daném případě není tato námitka důvodná – žalobce je sankcionován za nesplnění své příslušné povinnosti, kterou může splnit pouze a jedině on jako daňový subjekt. Pokud v odůvodnění žalovaný uváděl, že žalobce mohl tuto skutečnost zjistit přes systém daňových informačních schránek, pak se jedná o doplňující konstatování zjevně s přesahem do budoucna, kdy je daňovému subjektu dávána na zvážení tato praxe, aby předešel případnému porušení této povinnosti. Nic to však nemění na charakteru uložené sankce, která trestá nesplnění příslušné povinnosti žalobcem, a kterou správce daně sám nemůže nijak ovlivnit (tuto povinnost může splnit pouze daňový subjekt – žalobce).

Jak již bylo shora uvedeno, příslušná sankce omezena je – nikoliv trváním času (jak vytýká žalobce pro zákonnou lhůtu podle ust. § 145 odst. 1 daňového řádu), ale omezením výše této pokuty podle již zmíněného ust. § 250 odst. 5 daňového řádu. Nelze tedy tvrdit, jak činí v žalobě žalobce, že by výše této sankce mohla být z tohoto důvodu neúnosně vysoká – příslušný zákonný korektiv této výše je do právní normy zabudován stanovením maximální výše uložené pokuty.

Další žalobní námitky soud hodnotí jako stále opakující polemizující závěr žalobce o výši konkrétně uložené pokuty v obecné rovině, či v konstataci porušení své povinnosti a tvrzených povinností správce daně. Soud uvádí, že podle jeho názoru tato část žaloby již opakuje již jednou řečené a posouzené, proto odkazuje shora na své hodnocení příslušného zákonného ustanovení i judikatury správních soudů a soudu Ústavního.

Pokud žalobce poukazuje na moderaci pokuty v jiných právních normách, pak podle názoru soudu tento poukaz nijak nezpochybňuje výši pokuty uložené podle ust. § 250 daňového řádu. V jiných právních předpisech, které upravují výši daně či pokuty, je stanovena moderace této výše podle určitých kritérií – tuto moderaci však obsahuje i právní norma tato, tedy daňový řád, a to v již uváděném ust. § 250 odst. 5. Pokud v jiných právních normách je tato moderace provedena jiným způsobem, má tak soud za to, že se jedná pouze o jinou legislativní techniku téhož právního institutu, jímž je moderace výše pokuty.

V poslední části žaloby žalobce uváděl svůj názor, že porušení své povinnosti je zanedbatelně společensky škodlivé, když nezpůsobil žádnou škodu. Podle názoru soudu tato žalobní námitka je rovněž pouze v rovině diskusní, neuvádí žádnou právní argumentaci, proč by uložení pokuty v souvislosti s porušením právní povinnosti žalobce nebylo možné, proto ji soud považuje za nedůvodnou.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. července 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká